

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **K. K.**, narozený X
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou
sídlem Krátký lán 138/8, 160 00 Praha 6

proti

žalovanému: **Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**
sídlem Lidické náměstí 899/9, 401 79 Ústí nad Labem

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného při vyřizování žádosti o poskytnutí informací ze dne 4. 12. 2023,

takto:

- I. Žalovaný je **povinen** o žádosti žalobce ze dne 4. 12. 2023, sp. zn. 202300305230028, **rozhodnout do 15 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19 406,27 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

1. Žalobce včasnou žalobou podanou prostřednictvím svého tehdejšího zástupce domáhal ochrany před nečinností žalovaného spočívající v tom, že žalovaný nevyřídil jeho žádost o poskytnutí informací ze dne 4. 12. 2023, sp. zn. 202300305230028, jejímž prostřednictvím žádal dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

předpisů (dále jen „informační zákon“), o „zaslání dokumentu č. j. *KRPU-101103-11/PŘ-2023-040041, včetně příloh*“.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že dne 4. 12. 2023 podal prostřednictvím své datové schránky žalovanému žádost dle informačního zákona o „*zaslání dokumentu č. j. KRPÚ-101103-11/PŘ-2023-040041, včetně příloh*“. Žalovaný na podanou žádost reagoval přípisem ze dne 6. 12. 2023, č. j. KRPÚ-215903-2/ČJ-2023-0400KR-PI, ve kterém žalobci sdělil, že na jeho žádost nenahlíží jako na žádost podle informačního zákona, a to z toho důvodu, že se informační zákon nevztahuje na případy, kdy poskytování informací upravuje zvláštní zákon. Žalobcová žádost přitom obsahově představuje žádost o nahlížení do spisu, neboť získal-li by žalobce požadované listiny, disponoval by fakticky celým spisovým materiálem. Žalobce proto podal dne 20. 12. 2023 proti postupu žalovaného k nadřízenému orgánu žalovaného, jímž je Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“), stížnost podle § 16a informačního zákona, protože byl toho názoru, že mu žalovaný do uplynutí lhůty pro poskytnutí informace požadovanou informaci neposkytl ani o jeho žádosti nijak nerozhodl. Na žalobcovu stížnost reagovalo ministerstvo přípisem ze dne 8. 1. 2024, č. j. MV-214422-2/TP-2023, v němž se ztotožnilo s postupem žalovaného. V přípise odkázalo na rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech vedených pod sp. zn. 1 As 44/2010 a 4 As 125/2013 a uzavřelo, že i když žádost o poskytnutí konkrétního dokumentu ze spisu nelze hodnotit jako žádost o nahlížení do spisu, neplatí to v těch případech, kdy požadovaný dokument tvoří kompletní spisovou dokumentaci. To je právě případ žalobcovy žádosti ze dne 4. 12. 2023.
3. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný byl povinen o jeho žádosti rozhodnout. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2012, č. j. 9 Ans 7/2012-56 totiž jasně konstatoval, že ani přesvědčení povinného subjektu, že podaná žádost nespadá pod režim informačního zákona jej nezavazuje povinnosti o takové žádosti rozhodnout. Postup žalovaného je tak v přímém rozporu s touto judikaturou. Žalovaný měl, bez ohledu na to, jak o žalobcově žádosti uvažil, rozhodnout tak, aby v případě, že by žádosti nevyhověl, mohlo být jeho rozhodnutí přezkoumáno nadřízeným orgánem, případně soudem. Nelze totiž akceptovat situaci, ve které žadatel požádá o jediný dokument a povinný subjekt jej neposkytne, a dokonce odmítne k žádosti přistoupit jako k žádosti podané dle informačního zákona s odůvodněním, že požadovaný dokument je založen ve spise, v němž jiné dokumenty nejsou, a tedy že tento jediný dokument představuje celý spis. Jak totiž vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 118/2018-53, v případě, že žadatel žádá jen o kopie určitých dokumentů tvořících spis, jedná se o žádost podle informačního zákona. V této souvislosti žalobce dále uvedl, že žalovaný nevede žádné správní řízení podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Proto dle jeho názoru v daném případě neexistuje možnost seznámit se s požadovaným dokumentem prostřednictvím nahlížení do spisu. Není zde tudíž ani žádná jiná (zvláštní) právní úprava, na jejímž základě by bylo možno po žalovaném žádat poskytnutí požadované informace. Nebylo tedy ani možné, aby žalovaný podanou žádost posoudil jako žádost, na kterou se vztahuje zvláštní právní úprava, a nikoliv informační zákon.
4. Žalobce rovněž nesouhlasil s názorem ministerstva, že jeho žádosti nebylo možno vyhovět z toho důvodu, že poskytnutí požadovaného dokumentu včetně jeho příloh by představovalo poskytnutí kompletního spisu žalobci. Ústavní právo na informace nelze podle žalobce omezovat tím způsobem, že se žadateli poskytne požadovaný dokument jen tehdy, je-li založen ve spise, který obsahuje i další dokumenty, a v opačném případě se žadateli neposkytne. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která ministerstvo v přípisu ze dne 8. 1. 2024, č. j. MV-214422-2/TP-2023, na podporu svých zde uvedených

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

závěrů odkazovalo, navíc byla podle žalobcova názoru nepřiléhavá. I kdyby je však bylo možno považovat za relevantní, svědčí proti závěrům žalovaného.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný k výzvě soudu spolu se spisovým materiálem, jehož součástí byl i dokument evidovaný pod č. j. KRPÚ-101103-11/PŘ-2023-040041 včetně jeho příloh, předložil písemné vyjádření k žalobě. V něm navrhl, aby ta část předloženého spisového materiálu, která byla předmětem žalobcovy žádosti, byla vyloučena z možnosti nahlížení, neboť mimo jiné obsahuje osobní údaje možného pachatele přestupku, ke kterým by nebyl umožněn žalobci přístup i kdyby žalobce požádal o nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu. Podle názoru žalovaného také v daném případě nejde o posuzování věcné správnosti jeho postupu při vyřizování žádosti, a není tudíž potřeba provádět důkaz samotnou požadovanou informací. Dále žalovaný ve svém vyjádření popsal průběh řízení o žádosti a uvedl, že ačkoliv část žalobních námitek směřuje k samotnému posouzení žádosti žalovaným a ministerstvem, má žalovaný za to, že posouzení obsahu žádosti a právního režimu, jímž by se mělo její vyřízení řídit, není předmětem tohoto soudního řízení. Žalobce se podanou žalobou na ochranu proti nečinnosti, jak vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2004, č. j. 7 Afs 33/2003-80, může domáhat pouze vydání rozhodnutí, nikoliv rozhodnutí určitého obsahu. Není proto podle žalovaného na místě věnovat se blíže důvodům, proč byla žalobcová žádost posouzena jako žádost o nahlédnutí do spisu podle § 38 správního řádu, a nikoliv jako žádost o poskytnutí informací podle informačního zákona, i když se jej žalobce v podané žalobě domáhá. Příslušné správní uvážení žalovaného není předmětem tohoto soudního řízení.
6. Žalovaný proto jen shrnul, že žalobce po něm na základě podané žádosti požadoval dokument evidovaný pod č. j. KRPÚ-101103-11/PŘ-2023-040041 včetně příloh, jehož obsahem je oznámení policejního orgánu o možném spáchání přestupku adresované příslušnému Městskému úřadu Louny, odboru dopravy, úseku přestupků v dopravě, jakožto příslušnému správnímu orgánu. Společně s tímto oznámením postoupil policejní orgán tomuto správnímu orgánu jako přílohu dokumentu č. j. KRPÚ-101103-11/PŘ-2023-040041 celý spis. Žalovaný poté, co žádost žalobce v souladu s § 37 odst. 1 správního řádu posoudil podle jejího obsahu, dospěl k závěru, že pokud by žalobci požadovanou informaci poskytl, poskytl by mu celý spisový materiál. Z tohoto důvodu žalobcovu žádost posoudil jako žádost o nahlížení do spisu dle § 38 správního řádu. K tomu žalovaný dodal, že žalobce odkázal na příslušný správní orgán, který má k dispozici jím požadovaný spisový materiál. Na něj se tedy mohl žalobce se svou žádostí obrátit.
7. Dále žalovaný uvedl, že v případě, že se na žádost nevztahuje informační zákon, nemohlo jejím podáním dojít k zahájení řízení podle tohoto zákona. Nelze tudíž ani vydat žádné rozhodnutí podle informačního zákona, neboť to by bylo z důvodu neexistence řízení nezákonné. Na podporu tohoto svého závěru žalovaný citoval z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007-78 a ze dne 18. 1. 2017, č. j. 3 As 193/2014-37, k čemuž dodal, že odkazuje-li žalobce v podané žalobě na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2012, č. j. 9 Ans 7/2012-56, jsou podle jeho názoru zde obsažené závěry překonány žalovaným citovaným rozsudkem tohoto soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 3 As 193/2014-37, který je rozhodnutím pozdějším. Pokud by byl žalovaný k vydání rozhodnutí nucen, odporovalo by to základním zásadám činnosti veřejné správy, mezi něž patří i požadavek na efektivitu její činnosti. S tím se neslučuje požadavek na vydání rozhodnutí, jež by bylo „nicotným“ aktem. Žalobce měl navíc možnost proti způsobu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyřízení žádosti podat stížnost, čehož využil. Postup žalovaného tak byl přezkoumán ministerstvem, jež jeho postup potvrdilo. Žalovaný je tudíž přesvědčen, že postupoval při vyřizování žalobcovy žádosti v souladu s právním řádem i konstantní judikaturou.

Replika žalobce

8. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného konstatoval, že předložením dokumentu, který byl předmětem žádosti žalobce, žalovaný prokázal, že požadovanou informaci disponuje. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že je možno příslušnou část spisu, která obsahuje požadovanou informaci, vyloučit z nahlížení. Podle názoru žalobce musí být příslušný dokument v řízení před soudem proveden jako důkaz, jinak nemůže žalovaný prokázat své tvrzení, že žalobcem požadovaná informace tvoří celý spis. Tato interpretace žalovaného je podle žalobce ale především nesprávná. Žalobce nepožadoval poskytnutí celého spisu týkajícího se spáchání přestupku, který policejní orgán postoupil příslušnému správnímu orgánu, ale pouze jeden konkrétně vymezený dokument včetně jeho nedílných příloh.
9. Žalobce v replice také zopakoval, že považuje za nesprávné posouzení své žádosti jako žádosti o nahlížení do spisu, neboť v dané věci žalovaný nevedl žádné správní řízení. Institut nahlížení do spisu tak vůbec nepřipadal v úvahu. Žalovaný tudíž nemohl poskytnout žalobci požadovanou informaci podle jiného právního předpisu než podle informačního zákona. Žalobcova žádost podaná podle tohoto zákona proto byla přípustná. Kromě toho, pokud by žalovaný skutečně posoudil žalobcovu žádost jako žádost o nahlížení do spisu, musel by vzhledem k tomu, že sám ve svém vyjádření uvádí, že žalobci právo nahlížet do spisu nesvědčilo, vydat rozhodnutí podle § 38 odst. 5 správního řádu, jímž by žalobci nahlížení do spisu odepřel. Takové rozhodnutí však žalovaný dosud nevydal. K tomu žalobce poznamenal, že odkazuje-li žalovaný na možnost žalobce nahlédnout do spisu u příslušného správního orgánu, jemuž byl spis předán, žalobce nespatřuje žádný důvod pro to, aby o poskytnutí informace, jejímž původcem je žalovaný, žádal jiný orgán.
10. Žalobce rovněž nesouhlasil s názorem žalovaného, že závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2012, č. j. 9 Ans 7/2012-56, byly překonány jeho dalšími rozhodnutími. Pozdější judikatura tohoto soudu pouze jen přesněji vymezila, že v některých případech, kdy je obsahem žádosti formulován jako požadavek na poskytnutí konkrétně neurčených dokumentů, ji lze posoudit alternativně jako žádost o nahlížení do spisu. Tuto výjimku však nelze generalizovat. V daném případě je pak podstatné, že žalobce vymezil konkrétně požadovaný dokument, a žádal tak o poskytnutí konkrétní informace. Žalobci tedy svědčilo právo žádat o poskytnutí informace podle informačního zákona. Pokud byl žalovaný přesvědčen, že přílohy, jejichž poskytnutí žalobce společně s v žádosti uvedeným dokumentem žádal, jsou příliš rozsáhlé, měl právě v souladu se závěry uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2012, č. j. 9 Ans 7/2012-56, postupovat podle § 15 odst. 1 informačního zákona a vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Takový závěr vyplývá podle žalobce i z odborné literatury, z níž v replice na podporu své argumentace obsáhle citoval.

Jednání soudu

11. Při jednání soudu dne 23. 10. 2024 substituční právní zástupce žalobce setrval na podané žalobě, v podrobnostech odkázal na argumentaci uplatněnou v žalobě a navrhl, aby soud žalobě vyhověl. V souladu s již uplatněnou žalobní argumentací zdůraznil, že ačkoliv žalovaný namítá, že na žalobcovu žádost je nutno nahlížet jako na žádost o nahlížení do spisu, a nikoliv jako na žádost o poskytnutí informací, měl přesto o žalobcově žádosti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnout, což neučinil. Povinnost i v takovém případě o žádosti rozhodnout přitom žalovanému vyplývala z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2012, č. j. 9 Ans 7/2012-56. U žalovaného navíc v době, kdy žalobce o poskytnutí informace žádal, neprobíhalo žádné správní řízení, které by se předmětu žalobcovy žádosti týkalo. Žalobce proto neměl možnost využít institutu nahlížení do spisu podle správního řádu. V daném případě se tak nemohlo jednat o poskytování informací v režimu upraveném tímto právním předpisem a nebyl tak dán důvod k vyloučení aplikace informačního zákona, jak stanoví pro takové případy § 2 odst. 3 tohoto zákona. Nehledě na to však měl žalovaný, pokud nahlíží na žalobcovu žádost jako na žádost o nahlížení do spisu, vydat rozhodnutí o odepření nahlížení do spisu podle § 38 odst. 5 správního řádu, neboť ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobci právo nahlížet do spisu nesvědčilo. To však žalovaný také neučinil. Jestliže za tohoto stavu věci žalovaný o žalobcově žádosti nerozhodl ani v režimu informačního zákona, žalobce se v podstatě nemohl poskytnutí požadovaných dokumentů domáhat žádným způsobem. Postupem žalovaného tak mohlo dojít k omezení žalobcova práva na informace. Žalobce však především prostřednictvím své žádosti nepožadoval poskytnutí celého spisu. Žádal pouze o poskytnutí jediného dokumentu – oznámení o přestupku s jeho nedílnými přílohami, které se k němu vztahují a které jsou v něm konkrétně zmiňovány. V průběhu jednání substituční právní zástupce žalobce dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2024, č. j. 1 As 128/2024-48 a zejména na v něm vyslovený závěr, že domáhal-li se žadatel dokumentů, které ve své žádosti konkrétně označil, nejedná se v takovém případě o žádost o nahlížení do spisu, i když požadovaný dokument tvoří fakticky celý spis. O takové žádosti je proto nutno rozhodnout v režimu informačního zákona. Tento závěr je podle žalobce možno plně vztáhnout i na právě projednávaný případ.

12. Pověřená pracovnice žalovaného taktéž odkázala na vyjádření k žalobě a navrhla její zamítnutí. V reakci na vyjádření substitučního právního zástupce žalobce uvedla, že pokud se žalobce domáhal poskytnutí konkrétní listiny, kterou označil ve své žádosti označil číslem jednacím, musel si být vědom, že se jedná o oznámení přestupku podle zákona o silničním provozu. Z ustanovení § 73 a § 74 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) přitom vyplývá, že orgán policie má v případě podezření, že byl spáchán přestupek, k jehož projednání není sám příslušný, povinnost provést nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku a k zajištění důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a výsledky svých šetření spolu s oznámením přestupku předložit příslušnému správnímu orgánu. To platí i v případě přestupku podle zákona o silničním provozu. Přílohou takového oznámení o přestupku je proto i důkazní materiál, který policejní orgán při svém šetření shromáždil a který je obsažen v příslušném spise. Žalobce se tak svou žádostí podle informačního zákona pokusil obejít institut nahlížení do spisu podle správního řádu, v jehož režimu by žalobci nahlížení do spisu nebylo umožněno. Pověřená pracovnice žalovaného dále v průběhu jednání reagovala poukaz substitučního zástupce žalobce na závěr vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2024, č. j. 1 As 128/2024-48. Uvedený závěr není podle jejího názoru pro právě projednávanou věc přílehlavý. Žalobce v právě projednávaném případě na rozdíl o případu, jímž se zabýval Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku, který je žalovanému znám, ve své žádosti konkrétně nespecifikoval přílohy oznámení o přestupku, jejichž poskytnutí se spolu se samotným oznámením prostřednictvím své žádosti domáhal.
13. Soud v rámci ústního jednání konstatoval obsah správního spisu, a to s výjimkou té části žalovaným předloženého spisového materiálu, jež byla předmětem žalobcovy žádosti, neboť ta byla podle § 45 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

předpisů (dále jen „s. ř. s.“) z nahlížení vyloučena. [Soud proto neprováděl žalobcem v podané žalobě navržené důkazy žádosti o informace ze dne 4. 12. 2013 a stížností žalobce proti způsobu vyřízení žádosti žalovaným včetně dokladu o podání, neboť se jedná o listiny založené ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS).]

Posouzení věci soudem

14. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
15. Z právě uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen taková rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správnímu orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být na žádost žalobce vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobci vyhovět.
16. Na tomto místě soud předesílá, že po vyhodnocení skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Ze spisového materiálu a shodných vyjádření účastníků uvedených v jejich podáních soud zjistil následující skutečnosti. Žalobce prostřednictvím žádosti ze dne 4. 12. 2023, doručené žalovanému téhož dne, požádal žalovaného podle informačního zákona o zaslání dokumentu č. j. KRPU-101103-11/PŘ-2023-040041 včetně příloh. Žalovaný reagoval na žádost sdělením ze dne 6. 12. 2023, č. j. KRPU-215903-2/ČJ-2023-0400KR-PI, doručeným žalobci dne 10. 12. 2023. V tomto sdělení žalovaný uvedl, že dokumentem, o který žalobce žádá, je oznámení přestupku podle § 73 zákona o odpovědnosti za přestupky, kterým bylo oznámeno Městskému úřadu v Lounech důvodné podezření, že došlo ke spáchání přestupku fyzickou osobou. Dále žalovaný konstatoval, že žalobcova žádost se v důsledku toho, že žalobce požadoval poskytnutí oznámení včetně jeho příloh fakticky ocitla mimo režim informačního zákona, neboť podle § 2 odst. 3 informačního zákona mino jiné platí, že se tento zákon nevztahuje na poskytování informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací. Zvláštním právním předpisem ve smyslu § 2 odst. 3 informačního zákona je i institut nahlížení do spisu dle § 38 správního řádu, který je podle názoru žalovaného v případě žalobcovy žádosti naplněn, protože získal-li by žalobce všechny požadované listiny, disponoval by fakticky celým spisovým Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

materiálem. V závěru svého sdělení žalovaný sdělil žalobci, že věcně a místně příslušným k vyřízení žádosti o nahlédnutí do spisu ve věci vedené pod KRPU-101103/PŘ-2023-040041 je Městský úřad Louny, odbor dopravy, úsek přestupků v dopravě. Tomuto správnímu orgánu byl celý spis společně s oznámením přestupku postoupen. Dne 20. 12. 2023 byla žalovanému doručena žalobcová stížnost podle § 16a informačního zákona na postup žalovaného při vyřizování jeho žádosti. V podané stížnosti žalobce namítal, že není účastníkem řízení ani jeho zástupcem, pročez mu právo nahlížet do spisu nesvědčí. Prostřednictvím své žádosti požadoval poskytnutí toliko jednoho dokumentu. Nejedná se tak o případ, ve kterém by bylo namístě upřednostnit při vyřizování jeho žádosti před informačním zákonem jinou, komplexní právní úpravu. Ministerstvo vyřídilo žalobcovu stížnost sdělením ze dne 8. 1. 2024, č. j. MV-214422-2/TP-2023, doručeným žalobci dne 9. 1. 2024. Ministerstvo se ztotožnilo se závěrem žalovaného, že v žalobcově případě je vyloučena aplikace informačního zákona, jelikož se podanou žádostí domáhá poskytnutí podstatné části spisu a takovou žádost je nutno posoudit jako žádost o nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu. Ministerstvo proto uzavřelo, že nezbývá než žalobcovu stížnost posoudit jako nepřípustnou, protože stížnost dle § 16a odst. 1 informačního zákona může podat pouze osoba v postavení žadatele podle tohoto zákona, což žalobce není.

18. Ze skutkových zjištění je zřejmé, že žalovaný žádost žalobce ze dne 4. 12. 2023 žádným informačním zákonem předvídaným způsobem dosud nevyřídil. Žalovaný postupem podle informačního zákona žalobci požadované informace neposkytl [§ 14 odst. 5 písm. d)], jejich poskytnutí neodmítl (§ 15 odst. 1) a žádost samotnou neodložil [§ 14 odst. 5 písm. a), c)] ani neodmítl [§ 14 odst. 5 písm. b)]. Rovněž ministerstvo dosud žádaným ze způsobů stanovených v § 16a odst. 6 informačního zákona nerozhodlo o žalobcově stížnosti na postup žalovaného při vyřizování jeho žádosti. Žalovaný i ministerstvo takto postupovali z tohoto důvodu, že dospěli ke shodnému závěru, že se na žalobcovu žádost informační zákon z důvodu výluky obsažené v § 2 odst. 3 tohoto zákona nevztahuje, neboť se dle jejího obsahu jedná o žádost o nahlížení do spisu ve smyslu § 38 správního řádu. Toto ustanovení je speciálním ustanovením ve vztahu k informačnímu zákonu jak pro případ nahlížení do spisu jeho účastníkem a jeho zástupcem (§ 38 odst. 1 správního řádu), tak v případě nahlížení do spisu jakoukoliv jinou osobou (§ 38 odst. 2 správního řádu). Tyto skutečnosti ostatně žalobce ani žalovaný nečinili spornými.
19. Spornou otázkou mezi žalobcem a žalovaným naopak zůstává, zda žalovaný přesto, že dospěl k uvedenému závěru, měl o žalobcově žádosti rozhodnout, a pokud tak neučinil, dopouští se při vyřizování jeho žádosti nečinnosti.
20. Soud nesdílí názor žalovaného, že případ, jímž se v nedávné době zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 10. 2024, č. j. 1 As 128/2024-48, je od právě projednávaného případu natolik odlišný, že by závěry v tomto rozsudku vyslovené nebylo možno v nyní projednávaném případě aplikovat. Vzhledem k tomu, že věc, kterou řešil Nejvyšší správní soud se týkala žádosti „o poskytnutí Oznámení o přestupku, které vyhotovila Policie České republiky – obvodní oddělení Jeseník, pod č. j. KRPM-141442-1/PŘ-2023-141110, dne 7. 10. 2023, včetně úředního záznamu, který je přílohou tohoto oznámení“ podané u Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, jedná se podle názoru soudu o případ skutkově obdobný. Stejně jako v právě projednávaném případě, v něm byl totiž předmět žádosti vymezen konkrétním číslem jednacím oznámení o přestupku. Žadatel se sice v onom případě na rozdíl od žalobce domáhal podanou žádostí poskytnutí jen jedné přílohy tohoto oznámení, nikoliv jako žalobce více jeho příloh, to však soud nepovažuje za podstatné. Podstatné je, že se oba případy shodují zásadně v tom, že v nich bylo předmětem podané žádosti poskytnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jednoho konkrétně specifikovaného dokumentu a s ním souvisejících avšak v žádosti již nikoliv jednoznačně označených dalších listin. Zdejší soud proto nemá důvod se od závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem v jeho aktuálním rozsudku jakkoliv odchylovat.

21. Žalobce má pravdu v tom, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá obecný závěr, že přesvědčení povinného subjektu o tom, že požadovaná informace nespadá pod režim informačního zákona, nezavazuje tento subjekt povinnosti vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti dle § 15 odst. 1 informačního zákona (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2009, č. j. 2 As 44/2008-72, ze dne 27. 6. 2012, č. j. 9 Ans 7/2012-56 – jehož závěrů se dovolával žalobce – a dále ze dne 10. 10. 2013, č. j. 9 As 74/2013-20, ze dne 30. 3. 2016, č. j. 3 As 81/2014-103, ze dne 16. 3. 2016, č. j. 2 As 155/2015-84, bod 47, publ. pod č. 3405/2016 Sb. NSS).
22. Žalovanému pak lze nepochybně přisvědčit, že při posuzování podání je potřeba v souladu s § 37 odst. 1 správního řádu vycházet z jeho obsahu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2008, č. j. 1 As 30/2008-49, bod 16, publ. pod č. 1746/2009 Sb. NSS). Případnému klasifikování žalobcovy žádosti jako faktické žádosti o nahlížení do spisu by tak nebránilo ani její formální označení jako žádosti o poskytnutí informací ani skutečnost, že se v ní žalobce výslovně dovolává informačního zákona.
23. Soud souhlasí se žalovaným i potud, že nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu je komplexně upraveným postupem poskytování informací, a proto jej lze podřadit pod výlukou obsaženou v § 2 odst. 3 informačního zákona. Jinak řečeno, § 38 správního řádu je speciálním ustanovením ve vztahu k informačnímu zákonu a pokud je namístež jej aplikovat, jeho použití má přednost před postupem podle informačního zákona. Rozhodnutí podle informačního zákona tedy není možné v takovém případě vydat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2004, č. j. 5 A 158/2001-100, publ. pod č. 204/2004 Sb. NSS, a ze dne 13. 12. 2012, č. j. 7 Ans 18/2012-23 a rovněž rozsudky ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007-78 a ze dne 18. 1. 2017, č. j. 3 As 193/2014-37, na které poukazoval žalovaný). Od těchto závěrů se Nejvyšší správní soud nijak neodchyluje ani ve své současné rozhodovací praxi (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 7 As 124/2017-21, body 14 až 16, ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 118/2018-53, body 12 až 16 a 26, publ. pod č. 3849/2019 Sb. NSS, ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 51/2019-39, body 12 až 16, ze dne 18. 5. 2021, č. j. 10 As 413/2020-37, body 19 a 20, a ze dne 13. 6. 2024, č. j. 9 As 64/2024-38, body 11 až 13.) Ke stejnému závěru opakovaně dospěl ve své judikatuře i Ústavní soud. Ten ve svých rozhodnutích opakovaně zdůraznil, že ústavně zaručené právo na informace podle čl. 17 odst. 1 a 5 Listiny základních práv není prostředkem k obcházení právní úpravy nahlížení do správního spisu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 38/18, body 85 až 87, či usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 4. 2023, sp. zn. II. ÚS 802/23, body 10 a 11).
24. Z práve uvedeného je tedy zřejmé, že soud nemůže posoudit otázku důvodnosti podané žaloby bez tohoto, aniž by se nejprve zabýval vlastním obsahem podané žádosti. Pokud by byl totiž správný závěr žalovaného, že se žalobce podanou žádostí domáhá nahlížení do spisu, neměl by žalovaný povinnost o žalobcově žádosti rozhodovat, a nemohl by se tudíž ani dopouštět nečinnosti. Pokud by byl naproti tomu správný názor žalobce, že podaná žádost je žádostí podle informačního zákona, žalovaný by byl povinen v režimu tohoto zákona o ní také rozhodnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2024, č. j. 1 As 128/2024-48, bod 16).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

25. Za žádost podanou podle informačního zákona lze považovat pouze takovou žádost, jejímž prostřednictvím se žadatel domáhá poskytnutí pouze konkrétních informací ze spisu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 118/2018-53, bod 25 – na který v této souvislosti poukazoval také žalobce – či již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2024, č. j. 9 As 64/2024-38, body 12 a 13). V projednávaném případě žalobce žádal o „*zaslání dokumentu č. j. KRPU-101103-11/PŘ-2023-040041, včetně příloh*“. Žalobce tak podle názoru soudu požadované informace (dokument) označil zcela konkrétně. Ke konkrétně označenému dokumentu č. j. KRPU-101103-11/PŘ-2023-040041 náleží jen zcela konkrétní přílohy, a takto formulovanou žádost tudíž nelze považovat za žádost o poskytnutí neurčitého okruhu informací (listin) ze spisu. Uvedená podmínka je tudíž splněna. V projednávaném případě navíc nevyšly najevo žádné indicie, z nichž by bylo možno usuzovat, že by žalobce v době, kdy žádost podával, měl povědomost o tom, že jím požadovaný dokument fakticky tvoří celý správní spis. Jedná se tak o skutečnost nejspíše naprosto nahodilou. Tomuto závěru nasvědčuje i skutečnost, že žalobce žádal – jak vyplývá z čísla jedacího požadovaného dokumentu KRPU-101103-11/PŘ-2023-040041 – o poskytnutí dokumentu, který by se měl ve spise nacházet až jako 11. v pořadí (na č. l. 11 spisové dokumentace). Za těchto okolností nemůže obstát závěr žalovaného, že se žalobce opravdu domáhal poskytnutí celého správního spisu. Soud proto uzavírá, že žádost žalobce není faktickou žádostí o nahlížení do spisu a je nutné o ní rozhodnout v režimu informačního zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2024, č. j. 1 As 128/2024-48, bod 18).
26. Žalovaný tedy při posouzení žalobcovy žádosti dospěl k nesprávnému závěru, že se jedná o žádost o nahlížení do spisu ve smyslu § 38 správního řádu, na jejíž vyřizování se informační zákon nevztahuje, a že o takové žádosti nemusí žádným způsobem rozhodnout. Žalobce naopak postupoval správně, domáhal-li se podanou žalobou ochrany proti nečinnosti žalovaného. Žalobce rovněž před podáním žaloby bezvýsledně vyčerpal prostředek proti nečinnosti žalovaného, přičemž správně tento prostředek formuloval jako stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a odst. 1 informačního zákona.
27. S ohledem na uvedené soudu nezbylo než uzavřít, že žalovaný je ke dni vydání tohoto rozsudku nečinný podle § 79 odst. 1 s. ř. s., neboť dosud žalobcovu žádost ze dne 4. 12. 2023 žádným způsobem stanoveným v informačním zákoně nevyřídil. Soud proto shledal žalobu důvodnou a žalovanému výrokem I. rozsudku v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil povinnost, aby o žalobcově žádosti rozhodl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2009, č. j. 4 Ans 15/2009-56), a to v přiměřené lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Při stanovení lhůty pro rozhodnutí soud přihlédl k tomu, že informační zákon počítá s patnáctidenní lhůtou jak pro poskytnutí informace [§ 14 odst. 5 písm. d)], tak pro vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti (§ 15 odst. 1).
28. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 19 406,27 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2 000 Kč, z částky 12 400 Kč za čtyři úkony právní služby právních zástupců žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), [tj. převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT; replika k vyjádření žalovaného – § 11 odst. 1 písm. d) AT; účast na jednání před soudem – § 11 odst. 1 písm. g) AT], z částky 1 200 Kč jako náhrady hotových výdajů právních zástupců

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce [tj. čtyři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 AT], z částky 1 365,51 Kč, za jízdné substitučního právního zástupce žalobce k soudnímu jednání z Prahy do Ústí nad Labem a zpět 23. 10. 2024 v celkové délce 186 km (2 x 93 km) osobním automobilem Škoda Octavia, reg. zn. X (sazba základní náhrady za 1 km jízdy 5,60 Kč a kombinovaná spotřeba 4,5 l na 100 km při ceně při ceně 38,70 Kč za 1 l motorové nafty) podle § 13 odst. 5 AT, § 1 písm. b), § 4 písm. c) vyhlášky č. 398/2023 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad a § 157 odst. 3, odst. 4 písm. b) a § 158 odst. 3 a 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), z částky 600 Kč za náhradu promeškaného času cestou k soudnímu jednání z Prahy do Ústí nad Labem a zpět (2 x 3 půlhodiny po 100 Kč) podle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 AT, a dále z náhrady 21 % DPH z odměny za zastupování a z určených náhrad (§ 57 odst. 2 s. ř. s.) ve výši 1 840,76 Kč, a to s výjimkou prvních dvou úkonů právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby) a souvisejících náhrad hotových výdajů. Žalobce byl při činení těchto dvou nahrazovaných úkonů právní služby zastoupen právním zástupcem, který soudu nedoložil rozhodnutí o registraci k DPH (§ 14a odst. 1 AT) a rozhodnutí o registraci k DPH, které soudu předložila stávající zástupkyně žalobce nabylo účinnosti až poté, co již byly tyto úkony učiněny. Při stanovení výše jízdného soud vycházel z údaje o spotřebě pro kombinovaný provoz podle norem Evropské unie 5,4 l/100 km uvedeného v osvědčení o registraci vozidla Škoda Octavia, reg. zn. X [§ 158 odst. 4 zákoníku práce, bod 3.5.2.3 dodatku 3 přílohy I nařízení Komise (ES) č. 692/2008 ze dne 18. července 2008 ve znění nařízení Komise (EU) č. 630/2012 ze dne 12. července 2012], které soudu předložila právní zástupkyně žalobce spolu s písemným vyčíslením nákladů řízení, nikoliv z údaje 6,0 l/100 km uvedeném v tomto vyčíslení, neboť tento údaj o spotřebě nevychází z údajů uvedených v osvědčení o registraci vozidla, a proto jej nelze při výpočtu spotřeby pohonných hmot pro účely stanovení jízdného podle § 13 odst. 5 AT použít (§ 158 odst. 4 zákoníku práce *a contrario*). Soud nepřiznal žalobci náhradu za promeškaný čas cestou k soudnímu jednání z Prahy do Ústí nad Labem za celkem čtyři započaté půlhodiny, jak požadovala právní zástupkyně žalobce v písemném vyčíslení nákladů, ale pouze za tři, stejně jako za cestu zpět. Jak vyplývá také z obsahu tohoto vyúčtování, jehož součástí je i obrázek s plánovanou trasou cesty v délce cca 93 km, obvyklá doba jízdy po této trase činí 1:15 hod., přičemž zástupkyně netvrdila ani nedokládala, že skutečná doba jízdy k jednání soudu byla delší. Uvedená doba jízdy i s přiměřenou časovou rezervou tak odpovídá třem a nikoliv čtyřem započatým půlhodinám promeškaného času podle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 AT.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 23. října 2024

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.